

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci **navrhovateľa: M. B.**, bytom H., právne zastúpený **JUDr. M. B.**, *advokátom*, so sídlom AK, Š., proti **odporcovi: Obvodný pozemkový úrad Košice okolie**, so sídlom Popradská 78, Košice, **za účasti účastníkov správneho konania:** 1. Ing. Š. Š., bytom ul. M., právne zastúpený **JUDr. A. R.**, *advokátkou*, so sídlom AK, M., 2. -111. o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. 22-2006/001155-Kr zo dňa 27. novembra 2006, **o odvolaní účastníkov správneho konania v 1., 36., 47., 52., 54., 55., 56., 63., 73., a 83. rade** proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/2/2007 - 216 zo dňa 19. mája 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/2/2007 - 216 zo dňa 19. mája 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zrušil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) v spojení s § 250j ods. 2 písm. a), b), c), d) a e) OSP v záhlaví uvedené rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odporca napadnutým rozhodnutím, ako orgán príslušný podľa § 5 zákona SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 330/1991 Zb.“) v súlade s § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 229/1991 Zb.“ alebo ako „zákon o pôde“) rozhodol v bode 1. tohto rozhodnutia, že oprávnené osoby (uvedené v bode 3, zastúpené Ing. Š. Š., bytom ul. M.) spĺňajú podmienky uvedené v § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 229/1991 Zb.. V bode 2 predmetného rozhodnutia

priznal oprávneným osobám vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v katastrálnom území P. pôvodne zapísaným v pozemknížnej zápisnici č. X. ako parcela č. X. dom – krčma o výmere 178 štvorcových siah, ktoré nehnuteľnosti sú v súčasnosti vedené v liste vlastníctva X. ako parcela č. X. o výmere 1 343 m² – zastavané plochy a nádvoría a ako stavba postavená na parcele č. X., súpisné číslo X., prevádzková stav. rešt.. V bode 3 odporca rozhodol, že Správa katastra Košice – okolie na základe právoplatného rozhodnutia zapíše predmetné nehnuteľnosti špecifikované v bode 2 do listu vlastníctva podľa výšky spoluvlastníckych podielov na jednotlivé oprávnené osoby.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu a oboznámení sa s administratívnym spisom, dospejúc k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný, v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolávajúc sa na ustanovenia § 4, § 5, § 6 a § 11 zákona č. 229/1991 Zb. a § 37 zákona č. 330/1991 Zb. dôvodil, že odporca pred vydaním napadnutého rozhodnutia dôsledne nezisťoval, či osoby, ktoré dňa 14. decembra 1993 uplatnili na Pozemkovom úrade Košice - vidiek reštitučný nárok, boli spoločnými zástupcami v súlade s § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.. V tejto súvislosti poukázal na to, že v administratívnom spise, ako aj v súdnom spise sa nachádza iba zápisnica z ustanovujúcej schôdze združenia urbarialistov obce P. zo dňa 27. decembra 1991, s prílohou tvorenou prezenčnou listinou, z ktorej vyplýva, že pre styk s úradmi štátnej správy pri zisťovaní majetku urbárikov, na predkladanie listín a uplatňovanie nárokov na príslušných úradoch sú určení členovia prípravného výboru L. P., Ing. J. J., Ing. T. L. a Ing. Š. Š., doplniac, že z jej obsahu vôbec nevyplýva, teda nie je z nej zrejmé, kto je poverený spoločný zástupca, resp. kto sú poverení spoloční zástupcovia, ďalej ktoré osoby poverenie udelili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené. Vo vzťahu k určení povinnej osoby v zmysle § 5 zákona č. 229/1991 Zb. uviedol, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že oprávnené osoby za povinnú osobu považovali R., š.p. K. okolie, pričom túto právnickú osobu aj písomne vyzvali na vydanie nehnuteľnosti, avšak odporca v preskúmanom rozhodnutí za povinnú osobu označil fyzickú osobu M. B. dôvodiac tým, že tento predmetnú nehnuteľnosť nadobudol na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 26. septembra 1994, avšak táto fyzická osoba nebola vlastníkom ani užívateľom predmetnej nehnuteľnosti ku dňu účinnosti zákona o pôde, t.j. k 24. júnu 1991, a preto nemôže byť povinnou osobou podľa § 5 zákona o pôde. Posúdiac ďalej podstatu ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o pôde a jeho odraz v napadnutom rozhodnutí vytkol odporcovi, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne a dostatočne nevyporiadal s navrhovateľom namietanou skutočnosťou, a to či je možné vydať predmetnú nehnuteľnosť, pričom k tejto výhrade navrhovateľa iba uviedol, že „neboli zistené prekážky na vydanie nehnuteľností“. Z vyššie uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a), b), c), d) a e) OSP zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom (§ 250r OSP). O trovách konania rozhodol podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, keďže si náhradu trov konania neuplatnil, a ostatným účastníkom z dôvodu ich neúspechu v konaní.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie účastník správneho konania v 1. rade Ing. Š. Š. a rovnako tiež účastníci správneho konania v 36. rade Ing. D. R., v 47. rade H. P., v 52. rade M. T., v 54. rade H. L., v 55. rade Ing. M. Š., v 56. rade V. T., v 63. rade MUDr. A. B., v 73. rade PaedDr. H. Š. a v 83. rade Ing. L. T..

Účastník správneho konania v 1. rade v odvolaní, navrhujúc odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, uviedol, že

rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Dôvodil, že zo znaleckého posudku č. 4/2006 vyhotoveného Ing. M. D. bolo zistené, že stavba bola podstatne zhodnotená, avšak zásadnou prestavbou svoj pôvodný stavebno-technický charakter nezmenila. Poukázal zároveň na skutočnosť, že síce v pôvodnej pozemnoknižnej vložke je označenie „Korcsmahás“, avšak všetky obdobné zariadenia sa v minulosti takto označovali a termín pohostinstvo alebo reštaurácia vznikol až neskôr. Majúc za to, že označenie „dom - krčma“ nie je dôvodom pre konštatovanie, že táto budova nikdy nezabezpečovala činnosť súvisiacu so stravovaním a občerstvovaním obyvateľstva, sa odvolal na ustanovenie § 1 ods. 1 zákona o pôde v spojení s § 30 tohto zákona, v zmysle ktorého sa pre postup podľa druhej časti tohto zákona za majetok uvedený v § 1 ods. 1 považuje aj majetok, ktorý sa v čase odňatia vlastníckeho práva na tieto účely užíval. Tvrdenie, že vydávaná nehnuteľnosť slúžila poľnohospodárskej výrobe, podporil aj tým, že len z pozemnoknižnej zápisnice č. X. a neskôr č. X. prešli do vlastníctva JRD v P. pozemky o výmere viac ako 216ha a pre spoločné obhospodarovanie takejto výmery bolo potrebné, aby sa medzi nehnuteľnosťami nachádzali aj stavby. K námietke navrhovateľa poukazujúcej na vysporiadanie sa odporcu s otázkou uplatnenia nároku, resp. či takto uplatnený nárok spĺňa všetky náležitosti uplatneného nároku uviedol, že z predložených listín bolo zistené, že oprávnené osoby matričnými listinami preukázali, že spĺňajú podmienky ustanovené v § 4 ods. 1, 2 zákona o pôde, upriamiac zároveň pozornosť na ustanovenie § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., v zmysle ktorého si oprávnené osoby určili väčšinou hlasov spoločných zástupcov.

Účastníci správneho konania v 1., 36., 47., 52., 54., 55., 56., 63., 73. a 83. rade, domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu a potvrdenia v záhlaví uvedeného rozhodnutia odporcu (správne sa mali domáhať zmeny napadnutého rozsudku v podobe potvrdenia predmetného rozhodnutia odporcu) v odvolaní konštatovali, že správny orgán, ktorého rozhodnutie bolo napadnuté opravným prostriedkom, dostatočne preskúmal skutkový stav a to tým, že všetky osoby uplatňujúce si reštitučný nárok majú spoločného zástupcu Ing. Š. Š.. Namietali, že priet'ahmi v súdnom konaní sa zoznam oprávnených osôb často mení, nakoľko oprávnené osoby zomierajú, nastupujú dedičia a niekedy aj v deň súdneho konania nie je možné všetky doklady doložiť. Vytýkali prvostupňovému súdu, že sa nezaoberal dôkazmi uplatnenia nároku na vydanie nehnuteľnosti a taktiež sa nezaoberal ani vyjadreniami prítomných oprávnených osôb a písomnými prehláseniami, ktoré boli predložené súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu, dospel k záveru, že odvolania účastníkov správneho konania nie sú dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Úlohou najvyššieho súdu v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia odporcu, ktorým rozhodol v bode 1. tohto rozhodnutia, že oprávnené osoby (uvedené v bode 3, zastúpené Ing. Š. Š., bytom ul. M.) spĺňajú podmienky uvedené v § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 229/1991 Zb.; v bode 2 predmetného rozhodnutia priznal oprávneným osobám vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v katastrálnom území P. pôvodne zapísaným v pozemnoknižnej zápisnici č. X. ako parcela č. X. dom – krčma o výmere 178 štvorcových siah, ktoré nehnuteľnosti sú v súčasnosti vedené v liste vlastníctva X. ako parcela č. X. o výmere 1.343 m² – zastavané plochy a nádvoria a ako stavba postavená na parcele č. X., súpisné číslo X., prevádzková stav. rešt. a v bode 3 odporca rozhodol, že Správa katastra Košice – okolie na základe právoplatného rozhodnutia zapíše predmetné nehnuteľnosti špecifikované v bode 2 do listu vlastníctva podľa výšky spoluvlastníckych podielov na jednotlivé oprávnené osoby.

Posudzujúc napadnutý rozsudok krajského súdu v intenciách podaného opravného prostriedku navrhovateľa a v záhlaví uvedeného rozhodnutia odporcu, samozrejme s prihliadnutím na vznesené odvolacie námietky účastníkov správneho konania, dospel odvolací súd k záveru, že v danom prípade vyvstali sporné **3 zásadné otázky**, ktorých zodpovedanie má zásadný vplyv na konečné rozhodnutie správneho orgánu o uplatnenom reštitučnom nároku oprávnených osôb v zmysle zákona č. 330/1991 Zb. v spojení so zákonom č. 229/1991 Zb.. Spornými otázkami, a to konkrétne otázkou, **či osoby uplatňujúce reštitučný nárok v mene oprávnených osôb sú spoločnými zástupcami v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., ďalej otázkou legitímneho určenia povinnej osoby v danej veci a otázkou posúdenia ustanovenia § 11 ods. 5 zákona o pôde vo vzťahu k nehnuteľnosti, ktorej vydania sa oprávnené osoby domáhajú**, sa dostatočne v odôvodnení svojho rozhodnutia vypořiadal aj prvostupňový súd v podobe vyslovenia svojho právneho názoru, ktorým je správny orgán v súlade s ustanovením § 250r OSP pri novom prejednaní veci viazaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, doplnil jeho odôvodnenie o ďalšie, na danú vec vzťahujúce sa, relevantné dôvody.

Účelom zákona č. 229/1991 Zb. v platnom znení je zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd z obdobia rokov 1948 až 1990, obnovenie pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a úprava niektorých vlastníckych vzťahov v uvedených súvislostiach. Pri výklade ustanovenia § 1 citovaného zákona o rozsahu pôsobnosti tohto zákona, je potrebné mať na zreteli záujem oprávnených osôb, pokiaľ uplatnili výzvou nárok na vydanie vecí, pôdy, budov a stavieb patriacich k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, ak sa obrátili na organizácie, o ktorých podľa objektívnych hľadísk boli presvedčené, že ich majetok držia, a to v lehotách uvedených v zákone č. 229/1991 Zb..

Najvyšší súd Slovenskej republiky k interpretácii zákona č. 229/1991 Zb. uvádza, že aj v tomto prípade sa jedná o reštitučný zákon, ktorým sa demokratická spoločnosť snaží aspoň

čiasťočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd, spočívajúcich v porušovaní všeobecne uznávaných ľudských práv a slobôd zo strany štátu. Štát a jeho orgány ako aj obce sú teda povinné postupovať v konaní podľa tohto zákona v súlade so zákonnými záujmami osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. Tento výklad vychádza zo skutočnosti, že zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období, pričom zákonodarca si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a že sa musí uspokojiť len s nápravou krívd niektorých.

Zákon č. 229/1991 Zb. neupravil reštitúcie špecifické pre podmienky Slovenska a preto ich rieši republikový právny predpis, a to štvrtá časť zákona č. 330/1991 Zb..

Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. spoluvlastníckymi podielmi, ktoré sa majú vydať podľa osobitného predpisu (§ 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb.) alebo ku ktorým zaniká užívacie právo, sa rozumejú aj užívacie podiely alebo iné práva na spoločných nehnuteľnostiach, na ktoré sa vzťahovali predpisy o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov (zákon č. 81/1949 Zb.). Ak nemožno výšku pôvodných podielov určiť, považujú sa ich podiely za rovnaké. Nie je prekážkou vydania pozemku, ak je zastavaný stavbou vo vlastníctve oprávnenej osoby; v týchto prípadoch na poskytnutie náhrady platia všeobecné predpisy (Občiansky zákonník).

Podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov.

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia bývalí členovia urbáru mohli poveriť svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti. Toto poverenie musí byť zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverenie udelili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené (*rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ISžoKS/168/2004*).

Z uvedených dôvodov je preto potrebné súhlasiť s názorom prvostupňového súdu, že úlohou správneho orgánu v ďalšom konaní bude dôsledne zistiť, či osoby, ktoré v zákonnej lehote uplatnili reštitučný nárok v mene oprávnených osôb, sú spoločnými zástupcami v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., nakoľko predložené listinné dôkazy nespĺňajú zákonné požiadavky vymienené v citovanom ustanovení tak, aby boli hodnoverným podkladom na potvrdenie ich kompetencie konať v mene oprávnených osôb. Rovnako bude úlohou správneho orgánu ustáliť aktuálny zoznam oprávnených osôb podľa inštrukcie prvostupňového súdu.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. povinnými osobami sú štát alebo právnické osoby, ktoré ku dňu účinnosti tohto zákona nehnuteľnosť držia, s výnimkou

- a) podnikov so zahraničnou majetkovou účasťou a obchodných spoločností, ktorých spoločníkmi alebo účastníkmi sú výhradne fyzické osoby. Táto výnimka neplatí, ak ide o veci nadobudnuté od právnických osôb po 1. októbri 1990,
- b) cudzích štátov.

Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. povinná osoba je povinná s nehnuteľnosťami až do ich vydania oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára, **odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného. Také právne úkony sú neplatné.** Právo na náhradu škody, ktorú povinná osoba spôsobí oprávnenej osobe porušením týchto povinností, zostáva ustanovením § 28 nedotknuté.

Povinná osoba bola odo dňa účinnosti reštitučného zákona, t.j. od 24. júna 1991 povinná nakladať s nehnuteľnosťami oprávnenej osoby so starostlivosťou riadneho hospodára (obsah starostlivosti riadneho hospodára ustanovovalo ustanovenie § 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 100/1977 Zb. o hospodárení v lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva v znení neskorších predpisov účinné do 1.9.2005), pričom odo dňa účinnosti reštitučného zákona nemohla povinná osoba, pod sankciou absolútnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu, previesť nehnuteľnosť do vlastníctva iného, a to bez ohľadu na to, či bol oprávnenou osobou uplatnený nárok na jeho vydanie, keďže reštitučné nároky je potrebné s poukazom na zmysel reštitučného zákona (zmiernenie niektorých majetkových krívd) považovať za nároky primárne, a to aj za cenu zásahu do už uskutočnených majetkových posunov; akýkoľvek iný výklad by totiž činil blokačné ustanovenie § 5 ods. 3 zákona o pôde bezcenným (pozri bližšie aj Nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 630/06).

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, odvolávajúc sa na ustanovenie § 5 ods. 3 zákona o pôde posúdil kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 26. septembra 1994, teda po dni nadobudnutia účinnosti zákona č. 229/1991 Zb., **ako absolútne neplatný právny úkon,** s konzekvenciou určenia povinnej osoby v súlade s § 5 ods. 1 citovaného zákona, ktorou je **právnická osoba – Reštaurácie, štátny podnik, Košice-vidiek v likvidácii, ktorá predmetné nehnuteľnosti ku dňu účinnosti zákona o pôde, držala.** V tejto súvislosti, nedá odvolaciemu súdu poznamenať, že M. B., označený odporcom za povinnú osobu podľa § 3 ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, má aj napriek tomu, že v skutočnosti nemá postavenie povinnej osoby v zmysle zákona o pôde, aktívnu legitimáciu na podanie opravného prostriedku, a to v súlade s ustanovením § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, nakoľko napadnutým rozhodnutím odporcu môžu byť jeho oprávnené záujmy priamo dotknuté.

Vo vzťahu k posúdeniu ustanovenia § 11 ods. 5 zákona o pôde na daný prípad, konkrétne či nie sú splnené zákonné podmienky na nevydanie nehnuteľností z dôvodu jej zásadnej prestavby spôsobujúcej, že stavba stratila svoj pôvodný stavebno-technický charakter tak, že už nesúvisí s predmetom poľnohospodárskej výroby, najvyšší súd uvádza, že skutočne bude v ďalšom konaní úlohou správneho orgánu túto, v danom prípade predbežnú otázku, posúdiť s následným vyčerpávacím odôvodnením svojho stanoviska a následne, v závislosti od jej posúdenia, rozhodnúť o uplatnenom reštitučnom nároku oprávnených osôb.

Nepochybil preto krajský súd, ak napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie posúdil námietky účastníkov správneho konania, uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodné a nespôsobilé zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu. Preto

napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP a § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko účastníci správneho konania, podajúci odvolanie proti rozsudku krajského súdu neboli v odvolacom konaní úspešní a navrhovateľovi a odporcovi trovy odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 23. novembra 2011

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth